

## چگونه باید با تجاوزات رژیم یهود در مرحله کنونی مقابله کرد؟

پس از موفقیت انقلاب شام در سرنگونی طاغوت، سوریه با مشکلات و بحران‌های داخلی و خارجی متعددی مواجه است؛ اما مهم‌ترین معضلی که با آن روبه‌روست، هم‌جواری با رژیم غاصب یهود است. رژیمی که از زمان سقوط طاغوت، به‌طور مداوم مواضع نظامی سوریه را هدف قرار داده، از خط جداسازی نیروها که در سال ۱۹۷۴ ترسیم‌شده بود عبور کرده و قله استراتژیک جبل‌الشیخ که به‌طور مستقیم بر دمشق مشرف است را اشغال نموده است. همچنین خودروهای نظامی‌اش هر زمان که اراده کند، به داخل اراضی، روستاها و شهرک‌های مرزی نفوذ می‌کنند. فرماندهان آن، تهدید می‌کنند، عربده می‌کشند و ادعای حمایت از مردم سویداء دارند، درحالی که حکومت دمشق در برابر این تجاوزات، جز برخی بیانه‌های محکومیت و استمداد از نظام بین‌المللی برای اتخاذ موضع، واکنشی عملی نشان نمی‌دهد.

آیا یهودیان با این اقدامات در پی بازگرداندن بخشی از هبیتی هستند که در باتلاق غزه نابود شد، در برابر شجاعت مجاهدان و ایستادگی اسطوره‌ای مردمش؟! و آیا ممکن است جنون عظمت‌طلبی توخالی آنان، به‌ویژه در سایه ضعف مشهود دولت سوریه، آنان را به سمت اشغال جنوب سوریه و حتی حرکت به سوی دمشق و اشغال آن سوق دهد؟! آیا چنین چیزی را از قاتلان پیامبران و طمع‌ورزان توسعه‌طلب که از دیرباز رویای رسیدن به فرات را در سر داشته‌اند، بعید می‌دانیم؟! چگونه باید توافق دولت سوریه با رژیم ترکیه را درباره فرستادن کارشناسان نظامی ترک برای آموزش ارتش جدید سوریه و تأسیس پایگاه نظامی حاکمیتی ترکیه در مرکز کشور فهم کرد؟! آیا این اقدام، تلاشی است برای جلوگیری از فکر اشغال دمشق توسط یهود از طریق تهدید آنان به درگیری مستقیم با ارتش و دولت ترکیه؟!

می‌گوییم: اگر واقعاً این همان چیزی است که رژیم یهود به آن می‌اندیشد و برایش برنامه‌ریزی می‌کند، آیا واکنش فعلی مسئولان اداره کنونی دمشق که سرهای خود را همچون شترمرغ در شن فروبرده‌اند و گویا آنچه در جنوب از بمباران، قتل، نفوذ و اشغال رخ می‌دهد، به آنان ربطی ندارد، درست است؟! آنان سرگرم ساخت ارتشی داوطلبانه (حرفه‌ای) هستند که نقش آن از نقش ارتش لبنان فراتر نخواهد رفت و یهود را به رژیم ترکیه، عضو ناتو تهدید می‌کنند و به آن اجازه می‌دهند که پایگاه‌هایی بسازد با این امید که روزی وارد جنگی مسلحانه با رژیم یهود شود و در صورت لزوم برای دفاع از دمشق وارد عمل گردد! می‌پرسیم: آیا صحیح است که حکومت فعلی به رژیم ترکیه تکیه کند و فجایع چهارده‌ساله قتل و جنایت رژیم بشار علیه مردم ما را که در برابر چشم ارتش و دولت ترکیه رخ داد، فراموش نماید؟! درحالی که چیزی جز چادر، غذا، کفن و گاه تیراندازی به پناه‌جویان در مرز از آنان ندیدیم؟! و اگر قصد داریم زمان کافی صرف ساخت ارتشی قدرتمند کنیم تا از کشور در برابر تجاوزها محافظت نماید، آیا مشخص نیست که یهود با بمباران‌های پیاپی هرگونه اقدام احتمالی در جنوب را هدف قرار می‌دهد تا از بروز چنین حرکتی جلوگیری کند؟! آیا نظام بین‌المللی‌ای که به آن تکیه کرده‌ایم، به ما اجازه خواهد داد که چنین ارتش نیرومندی بسازیم؟! درحالی که همین نظام، از بدو تأسیس رژیم یهود تاکنون، وظیفه حمایت و پشتیبانی از آن را برعهده داشته است؟!

ما بر این باوریم که در شرایط نبود ارتشی نیرومند، مدرن و پیشرفته و با یقین به این که رژیم یهود، در درجه نخست و سپس نظام جهانی، حتی با گذشت زمان طولانی، اجازه تشکیل چنین ارتشی را به ما نخواهند داد و با باور به خطر فرورفتن در آغوش رژیم ترکیه، رژیمی که حتی در رویارویی با قسد نیز جرأت اقدام ندارد مگر با چراغ سبز آمریکا، چه رسد به آن که بدون اجازه آمریکا درگیر رویارویی با یهود شود، در چنین وضعیتی و در برابر خطری بزرگ همانند خطر یهود در این مرحله، اقدام درست آن است که ده‌ها گروه جهادی فعال شوند و در جهت جنوب گسترش یابند و مناطق مجاور مرزهای رژیم یهود را پوشش دهند و عملیات نظامی لازم را چه به‌صورت دفاعی و چه هجومی انجام دهند، بر اساس اصل جنگ چریکی که پیش‌تر نیز باعث سرنگونی نظام در دمشق شد، پیش از آن که نیروهای منظم شمال به آنجا برسند و دیدیم که چگونه این شیوه در فلسطین نیز کارساز بود و ارتش جنایتکار رژیم را به ستوه آورد.

در شرایطی که ما ارتشی قوی و منظم در اختیار نداریم و نظام جهانی اجازه تشکیل آن را نخواهد داد و با بی‌اعتمادی به توانایی رژیم ترکیه در عبور از خطوط قرمز آمریکا در خصوص درگیری نظامی با یهود برای دفاع از دمشق، چاره فوری برای حفاظت از دمشق در برابر خطر اشغال، چیزی جز فعال‌سازی جنگ چریکی در جنوب نیست؛ جنگی مبتنی بر حمله و عقب‌نشینی، در مرزهای رژیم یهود. این شیوه، روشی عملی،

دفاعی هجومی و آزموده شده است که در فرسودن ارتش های نیرومند دنیا کارآمدی خود را اثبات کرده و آن ها را به خود مشغول می سازد تا به فکر حمله، گسترش و اشغال نیفتند.

پس ای انقلابیون شام و ای مجاهدانی که به پیروزی انقلاب تان دل بسته اید، ما انقلاب کردیم و رویارویی با رژیم جنایت کار را به تعویق نینداختیم، آن گونه که پدرانمان آن را به ما وانهادند؛ بلکه بر آن شوریدیم و تنها به فضل الله سبحانه و تعالی، آن را سرنگون ساختیم. پس آیا شایسته است که امروز از شرف رویارویی تاریخی با یهود که بر ما تحمیل شده، دست بکشیم و آزادسازی مسجدالاقصی شریف و سراسر فلسطین را به تأخیر بیندازیم یا آن را به فرزندانمان واگذار کنیم؟! بی تردید ما به پیروزی و چیرگی بر یهود وعده داده شده ایم و رسول الله صلی الله علیه و سلم ما را به آن بشارت داده اند، آنگاه که فرمودند: «یهود با شما خواهند جنگید و شما بر آنان چیره خواهید شد تا جایی که سنگ خواهد گفت: ای مسلمان! این یهودی پشت من است، او را بکش» پس به پا خیزید برای پاسداری از حریم ها، دفاع از نوامیس، آزادسازی مقدسات و یاری رسانی به مستضعفان؛ که ما شایسته ترین مردمان برای دست یافتن به این افتخار بزرگ هستیم.

**برگرفته از شماره ۵۴۳ جریده الرایه**